

[Ebba Strange]

noget om i pressen at bistandsloven har betydning: nu kan alle mennesker, der synes, at de trænger til lidt penge, gå ned og hente dem på socialkontoret. Sådan er det.

Fru Yvonne Herløv Andersen var inde på det, som også har været fremført i forbindelse med dette forslag, nemlig at det offentlige ikke skal være part i en arbejdsstrid. Jeg mindes, at et medlem af tinget, der også er medlem af fru Yvonne Herløv Andersens parti, nemlig hr. Erhard Jakobsen, på et tidspunkt har erklæret, at klassekampen er død i Danmark. Dette forslag viser, at klassekampen lever, for dette forslag er et rent arbejdsgiverforslag, der tager del i og vælger side i en arbejdskonflikt. Det stiller sig på arbejdsgivernes side og forhindrer folk i at udnytte den mulighed, de har for som den sidste løsning på en konflikt at nedlægge arbejdet, eller som den sidste protest mod en urimelig boliglovgivning herindefra at deltage i en huslejeboykot. Og så snakker man om, at klassekampen er død, og så snakker man om neutralitet.

Der er forsøgt et neutralitetsprincip i den bistandslov, vi har fået. Vi kan på et andet tidspunkt, men ikke når jeg er så ophidset som nu, tage en diskussion om, hvorvidt det er lykkedes. Men det her er i hvert fald at tage stilling, og det her er at vælge side i klassekampen. SF ved godt, hvilken side vi står på, og vi afviser dette forslag som den helt klare arbejdsgiverpolitik, det er.

Jeg havde én lille bemærkning til, og det var – jeg skal ikke opholde mig længe ved den – spørgsmålet om debatten den 17. maj, som både fru Inge Fischer Møller og socialministeren har henvist til. Dengang kritiserede vi, og det har vi gjort i socialudvalget ved at stille en række spørgsmål, at der allerede i og med socialministerens cirkulære af den 17. december i fjor er sket en stramning i forhold til det, der egentlig var bistandslovens intentioner med at yde hjælp efter et skønsprincip. Den stramning, der her er tale om, er et fundamentalt brud med hele bistandslovens intentioner, og jeg regner ikke med, og jeg håber ikke, at det skal lykkes at få dette lovforslag videre end til denne behandling.

Tove Jørgensen (DKP):

Det er for så vidt ikke et forslag, det er værd at ofre ret mange ord på. Jeg vil da lige sige, at når jeg er så hæs, så skyldes det ikke målløs beundring over intentionerne i dette forslag.

Fra DKPs side kan vi erklære os ganske enige i den kritik, som er fremkommet både fra socialministerens side og fra en lang række ordførere. Vi skal da også glæde os over det, hvis det viser sig, at det er muligt at samle et andet flertal end det, der kun går på støtte fra højrefløjen, og det synes jeg at socialdemokratiet skal erindre sig også i andre tilfælde.

Forslaget er et groft forsøg på at kriminalisere befolkningens ret til politisk at arbejde for bedring eller forsvar for deres egne levevilkår. Det reelle udgangspunkt er påstanden om, at social understøttelse til strejkende kun må ydes, hvis folk befinder sig på sultegrænsen eller er ved at miste hus og hjem, og det kun på et absolut eksistensminimum og altid med pligt til tilbagebetaling. Det hævdes, at hvis dette ikke bliver tilfældet, så er der tale om støtte til den ene part i en arbejdskonflikt. Det er jo ikke så underligt, at det er den borgerlige fløj, der har fundet sammen, men det bliver påstanden nu engang ikke mere rigtig af. Vi påpegede allerede den 17. maj, at det jo heller ikke er umuligt for en arbejdsgiver, som kan bevise, at han eller hun er i social nød som følge af en arbejdskonflikt, at få hjælp efter bistandsloven, det er bare så uendelig sjældent, at det er nødvendigt.

Bemærkningerne til forslaget vender totalt tingene på hovedet, for det ville netop være et indgreb, hvis man blandede sig i en strejkesituation ved at nægte hjælp til mennesker, der kan bevise, at de er i social trang, uanset hvad årsagen til denne trang så er. Kommuner kan jo nu forlange tilbagebetaling, og det er tilstrækkelig sikkerhed for, at ordningen ikke misbruges. Det seneste eksempel, vi tænker på – og det er det, der ligger i baghovedet på forslagsstillerne – er sømandsstrejken. Der ved vi i dag, at det på landsbasis drejede sig om 15 tilfælde. Det ved forslagsstillerne også godt, for de var jo selv deltagere i et samråd med socialministeren under augustsamlingen, hvor antallet af tilfælde blev dokumenteret.

Nu skal altså sølle 15 tilfælde, oven i købet deltagere i en ikke alene lovlig strejke,